

Момчето – гордост за всяка фамилия

Че за сина ми повече мисля, аз не мога да го крия. Той е малкият, за него повече мисля. Пък дъщеря ми има свекърва, тя си има син – да му мисли. Може да дойде, да ѝ дам нещо, но на сина не мога да не дам. За туй се сърдят” (ж., р. 1958 г., филчерка).

При възпитанието на *момичето* подходът е много по-строг, а изискванията към него - по-тежки. То живее заедно с още три или четири поколения в един дом под погледа и контрола на всички. Подготвя се от малко да създаде семейство, да роди и отгледа деца. От най-ранна възраст се учи как да поддържа къщата и домакинството. Пет-шест годишно вече помага при готвенето, при отглеждането на по-малките братя и сестри, тъй като грижата за децата е изцяло женска работа. Момичето се съобразява и уважава мнението преди всичко на своите родители и на общността.

На нея непрекъснато ѝ се на-

само като мъж, а и като бъдещ глава на семейства, носител и защитник на фамилията престиж. За циганите/ромите от Старозагорско добро момче /”ла чъстес тарел”/ е това, което “е културно, уважава възрастните, не се кара, не се бие, не пие, не ходи с много момичета, работно”. „Казват, че синовете повече ги обичам.

Момичето отрано трябва да си знае задълженията